

[Gert Petersen]

uden alt for meget offentlig opmærksomhed, hr. Palle Simonsen, jo bedre kan det gå set fra et konservativt synspunkt.

Så vil jeg også med det samme sige, at jeg kunne føle mig fristet til efter alle disse forhåndsoplysninger om, at man vil stemme imod enhver senere dagsorden – det var fra venstres og socialdemokratiets ordførere – at foreslå en dagsorden, der lød: »Idet folkettinget vedtager, at 2 og 2 er 4, går tinget dermed over til næste sag på dagsordenen«, og så se, om man ville vove at stemme imod den.

Men jeg skal nok lade være med at gøre det, og jeg vil heller ikke stille noget dagsordensforslag, som kunne ligge i forlængelse af hr. Palle Simonsens indlæg, gående ud på, at der er intet nyt, om ikke under solen så i hvert fald i det, der er foreslået her, for der er noget nyt.

Vi kan begynde med en historisk parallel. Jeg fulgte nemlig, modsat hvad hr. Arne Christiansen tror, med i historieundervisningen i skolen, både når det drejede sig om den nyere tid og den gamle tid. Og se, i det gamle Rom var der en gud, som nok var noget imperialistisk, han hed Janus, og han havde to ansigter. Det synes jeg ikke generalerne i forsvarskommandoen nøjes med. De har tre. De har ét ansigt, som de vender ud mod folket, som modtager de små hæfter fra oplysningstjenesten med pirrende detaljer om truslens omfang. Så har de et andet ansigt, som de vender mod de politiske beslutningstagere, altså os, der skal skaffe skillingerne. Vi modtager et mere tørt materiale uden de pirrende enkeltheder, men med rystende om end ufrivillige afsløringer af, hvad der foregår bag kulisserne. Og så er der selvfølgelig de ansigter, som de herrer viser hinanden, når de mødes og indgår deres aftaler, og det er de sande ansigter. Dem ser vi andre ikke, og det er heller ikke meningen, ligesom det ikke er meningen, at folk i almindelighed skal se andet end de illustrerede hæfter og såmænd ikke engang det materiale, generalerne går til de bevilgende myndigheder, folkettinget, med.

Men jeg vil alligevel her, da nu vi har fået dette materiale – og det er, som det hedder i det fine sprog, uklassificeret, hvilket oversat betyder, at man godt må offentliggøre det – beskæftige mig med et par enkelte og centrale kapitler i materialet: kapitel 6 om præsta-

tionskrav til forsvaret og kapitel 8 om allierede forstærkninger. Jeg synes ikke, man bør forholde en bredere kreds kendskab til den militære tankegang, når den giver sig ud for at være saglig.

Disse to kapitler er i deres øredøvende kedsommelighed to fantastiske dokumenter. Hør, hvor vi gungrer! Eller gør vi egentlig? For hist og her dukker de allierede forstærkninger jo op. De skal, står der, supplere de danske styrker. Man får en mistanke om, at det snarere er det omvendte, der er tilfældet. For resten bør man også lægge mærke til, at vi skal modtage disse forstærkninger »allerede fra et tidligt stadium af en krise«, dvs. i fredstid. Måske kan det lige netop blive den optrapning, der fremkalder krigen, men den slags gustne overlæg indgår ikke i den militære tankegang.

Man skal også lægge mærke til, at det intetsteds røbes, hvor mange og hvilke forstærkninger der i givet fald skal påføres Danmark eller af hvem. Jeg indrømmer, at forsvarsministeren nu endelig var noget inde på det. Er det atomvåben? Det ved vi intet om. Hvad er de amerikanske krigsfly udstyret med? Det ved vi intet om. Er det tyske tanks? Der er ikke nogen svar, men lutter forblommede vendinger.

Man vil have os til at tage stilling til en forsvarsordning, der består af de danske styrkemål plus x NATO-tropper udefra. Og hvad x betyder, er en hemmelighed, som generalerne deler med deres kolleger i Bruxelles samt et par ministre.

Der er mange flere påfaldende ting ved de to kapitler. Nu har vi hørt så meget om de sovjetiske SS 20 raketter, og i de illustrerede hæfter, som militæret sender ud for dyre penge, har man sandelig ikke glemt dem. Men her, i forsvarskommandoens redegørelse, hvor er de henne? Hvor er atomkrigen henne? Den meget omhyggelige læser vil opdage, at nukleare kampvilkår dukker op som det 6. generelle præstationskrav til forsvaret ud af 7 sådanne krav, altså som det næstsidste, og så er det gemt væk sammen med to andre kampformer, som er endnu uhyggeligere, men som til gengæld anses for temmelig usandsynlige, nemlig bakteriologisk og kemisk krigsførelse. Dem er atomvåbnene anbragt i skuffe med. Bortset herfra er de væk. Vi skal, står der i det pågældende kapitel, forsvare den jyske halvø mod angreb